SORIN CERIN

La Cabinetul Stomatologic

Poeme Filosofice

SORIN CERIN

LA CABINETUL STOMATOLOGIC

Poeme filosofice

2016

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1539591108

ISBN-10:
1539591107

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona

imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o

anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de

vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume

este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

SORIN CERIN - LA CABINETUL STOMATOLOGIC

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge

cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de

cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează

un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./

Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi

temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a

scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne

surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al

cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii

copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-ştiutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Respirația Fericirii

Candelele Zarurilor aprinse ale Ochilor,
unei Lumi a Întunericului,
au fost aruncate,
de către Destin,
Bisericilor de Vise deșarte,
cusute la manșeta,
unei Nunți a Deșertăciunii,
unde se cunună Viața cu Moartea,
pentru a da naștere Iluziilor Vieții,
din care trebuie să ne hrănim,
copiii Absurdului,
până la adânci bătrâneți,
de Zile otrăvite,
cu veninul amar al Societății de Consum,
care ne consumă,
fiecare respirație,
a Fericirii.

2) Pași mediocri

Zeițele artificiilor de Speranțe,
se aprind în Sângele obscur,
care curge prin venele Zilelor,
ce vor da naștere în maternitățile Absurdului,
unor noi Iluzii ale Vieții,
ce vor primi un certificat,
care să le ateste,
Nonsensul existențial,
prin care vor înota,
o Viață dedicată Morții,
unde spinii Dorințelor și Necesităților,
le vor înțepa pașii mediocri ai Împlinirilor,
până la porțile Cimitirelor de Conștiințe,
care-și vor renega,
propriile Adevăruri Relative,
ale Fericirii.

3) Entorse obosite

Câtă Zare,
 poate cuprinde Inima rănită,
 de Amurgul ce pare interminabil,
atunci când își ucide Ziua legămintelor,
 cu natura Adevărului Absolut.

Entorse obosite de Aspirații,
încep să doară sfâșietor,
la picioarele de lemn,
ale Fericirii.

4) Poduri arcuite

Târnăcoape de colți veninoși,
lovesc cu putere în cimentul rece și gri,
care-și sparge Anii,
în așchii de Clipe părăsite și confuze,
aruncate haotic,
pe pervazul unor Sprâncene întrebătoare,
care și-au pierdut podurile arcuite,
de peste fluviile Luminii Divine,
peste care treceau,
undeva-cândva,
Sufletele.

5) Marele Edificiu al Adevărului Absolut

Macarale de Tăceri adânci,
ridică,
spre înălțimile Întrebărilor fără răspunsuri,
cărămizi sparte de Adevăruri Relative,
spre a se construi,
Marele Edificiu al Adevărului Absolut,
fără să se știe,
că acesta,
va deveni pe vecie,
Casa Minciunii Absolute,
unde vor locui Iluziile Vieții,
conștiente,
că orice minciună,
are propriul ei Adevăr.

6) Curajul inconștient de A Fi

Fericirea Lumii este în doliu,
încă de la Facerea ei,
murindu-i cel mai de preț suport,
Adevărul Absolut,
la funerariile căruia,
au venit,
vesele și pline de emfază,
Iluziile Vieții,
ce au băut la pomana răposatului,
până când au căzut sub masa Creației Lui Dumnezeu,
unde încă se mai învârte ruleta Suferințelor,
pentru noi Clipe câștigătoare,
ale Societății de Consumat,
cadavrele ambulante de Împliniri,
care încă se mai nasc,
prin maternitățile prăfuite,
ale Zilelor obscene,
care ne fură pe față,
umila agoniseală primită de la Existență,
pentru curajul inconștient,
de A Fi.

7) Pârghii de securitate

Oare ar putea face Existența revoluție?,
să oprească mizeria morală și materială a Ființei,
sclava Societății de Consum?

Să nu-și fi creat Dumnezeu pârghii de securitate în astfel de cazuri?

Cum să existe o Lume a Fericirii și Adevărului Absolut fără Suferințe?

Ce-ar mai vinde Iluziile Vieții la colțurile străzilor prăfuite din mahalaua Destinului?

8) Lanțurile Deșertăciunii

Urme de statui ale Clipelor,
șlefuite de roțile grele și apăsătoare ale Timpului,
se topesc pe asfaltul întunecat și insalubru,
al Sufletului,
în zgomotul infernal de motoare,
ale Sentimentelor,
ambulate la maximum de Iluziile Vieții,
ce vor aduce în brațele Societății de Consum,
din maternitățile Groazei,
noii sclavi născuți,
pentru a bucura priveliștea macabră,
în ochii unui Creator,
care pare că atunci,
când a ieșit la vânătoarea Existenței,
și-a uitat pușca acasă,
și în loc să o ucidă lent,
a legat-o de lanțurile Deșertăciunii,
unde o ține captivă și azi.

9) Înainte de a deveni oi

Cât profit poate scoate Dumnezeu?,
din Societatea de Consum,
care-și devorează propria Lume,
aruncată în Infernul Iluziilor Vieții,
care-i crează,
un regim de exterminare lentă și dureroasă?

Să înțeleg că din banii existențiali obținuți,
își va putea plăti datoriile,
față de greșelile săvârșite prin Creație?
Atunci de ce prin noi?,
mieii care trebuiesc sacrificați,
înainte de a deveni oi,
pe care să crească,
lâna valoroasă a Conștiinței Adevărului Absolut,
care va putea fi tăiată și valorificată,
prin Bisericile Universului,
prelucrată în hainele sfinte,
pe care să le poată purta,
întregul Rai și Iad,
nu doar Dumnezeu.

10) Crucea Lumii

Ridurile Zâmbetelor,
au devenit albiile unor fluvii ale Deznădejdii,
din stropii de venin,
a viperelor unor nori de Promisiuni deșarte,
scris cu sângele Sentimentelor,
pe paginile îngălbenite de Vremuri,
ale Bibliilor,
ținute mereu,
pe sertarele deschise ale Gândurilor,
ce abia se mai pot mișca,
de durerea spatelui,
când realizează,
cât de grea este de dus,
Crucea întinată a Lumii,
de toate Păcatele Iluziilor Vieții.

11) Se impart din belşug

Păcate ferecate,
cu lanțurile sclaviei Deșertăciunii,
se impart din belşug,
Sufletelor însetate de Adevăr,
care primesc în schimb,
pustiul și singurătatea Iluziilor Vieții,
vândute drept Paradis de către acestea,
dat drept hrană,
neguțătorilor de vise,
din Bisericile unui Dumnezeu,
pe care cei care-l descoperă atât de rar,
se regăsesc în Moartea salvatoare,
a Lumii de Apoi.

12) De zi cu zi

Îndoieli primitive,
sculptate-n Religiile capetelor aplecate,
se scurg prin fluidul inconștient,
al Destinului,
spre a fi servite Străinului din noi,
unicul care le servește,
amuzându-se,
de inepțiile Iluziilor Vieții,
ce nu vor să povestească,
cât de adevărat poate fi,
Adevărul Absolut al Minciunii,
care-și desăvârșește opera malefică,
în Lumea bolnavă psihic,
ce-și duce traiul,
în ospiciul Societății de Consum,
devenit închisoarea noastră,
cea de zi cu zi.

13) Chei ruginite

Regii cimitirelor de Conștiințe,
au decis să se sacrifice,
pentru salvarea Iadului Societății de Consum,
din oceanele ochilor tulburi ai Speranțelor,
și avansarea acestuia,
la rang de temnicer al Eternităților de Clipe,
ce ar reuși să înșele bătrânul Timp,
cel cu Cheile ruginite ale Paradisului,
pe care să le transforme,
în crăiese,
care în loc să închidă,
porțile masive ale Aspirațiilor,
le-ar deschide,
emigrând către Lumina Divină,
a Adevărului Absolut.

14) Fericiri de ceară

Ne-am născut în Lumea ferestrelor închise,
de gratiile Iluziilor Vieții,
care ne lasă să respirăm,
doar aerul Umilinței,
din bisericile trupurilor,
Fericirilor de ceară,
care în topirea lor,
de lumânări a Cuvintelor aprinse,
ne incendiază Sufletele,
ale căror rădăcini,
sparg asfaltul rece și umed,
al Întunericului,
dorind cât mai multă Lumină Divină,
Morții Conștiinței,
pe care o trăim.

15) Zăpezile urmelor

Vâslele Zidurilor ruinate ale Amintirii,
vâslesc cu putere,
pe oceanul nesfârșit al unei Lacrimi,
decăzută de pe fața ridată a Eternității unei Clipe,
într-un Anotimp fără nume,
când zăpezile urmelor Fericirii,
par a se fi topit,
lăsând în urma lor,
noroiul putred al unui Gând,
care și el,
abia așteaptă să plece de acolo.

16) Infarct sentimental

Ghearele Zilei,
scormonește în aluatul Norilor unor bătăi de Inimă,
vrând să-l frământe,
până devine pufos și rece,
numai bun pentru a ninge cu Timp,
peste Iubirile din ce în ce mai apăsătoare,
ce stau asemeni unui nod în gât,
declanșând un adevărat infarct sentimental,
Amurgului pustiu și însingurat,
al Adevărului Absolut.

17) Nu se născuseră încă

Ploaia,
nu vrea să împartă,
adresele secrete ale stropilor de Conștiințe,
care cad nepăsătoare,
peste iarba rece și umedă a Gândurilor,
proaspăt tunsă de Iluziile Vieții,
pentru a se prelinge în cele din urmă,
în jgheaburile infidelităților conjugale,
ale Timpului,
care nu-și mai respectă Clipa Eternă,
căreia i-a jurat credință veșnică,
în fața Altarului Nemuririi,
ce nu aparținea pe vremea aceea,
nici unei Religii,
fiindcă Nimeni nu avea nevoie de un Mântuitor,
care să le spele picioarele Păcatelor,
ce nu se născuseră încă.

18) Fluviul Neastâmpărului

Topoarele Conștiinței,
sapă cu Scânteile furtunilor care tună și fulgeră,
în țărâna și sângele,
trupurilor de cremene ale Iluziilor Vieții,
vrând să sculpteze,
chipul frumos, perfect, inefabil,
al Iubirii,
pe maidanul unui Destin,
dar de fiecare dată ies la suprafață,
Ridurile grele de plumb ale Bătrâneții,
prin care nu mai curge fluviul Neastâmpărului,
dorinței de necunoscut,
ci cel al Dezolării și Izolării,
de propriile Sentimente.

19) Sporturi extreme

Scările Norilor unor Aripi de Vise,
care și-au părăsit Zborul,
zac poleite cu plumbul Fericirii,
pentru a șerpui asemeni unor vipere ale Cerului,
prin aleile desfundate ale Destinelor,
pe care sunt gata să le muște la fiecare mișcare,
la îndemnul Iluziilor Vieții,
ce le aprovizionează în neștire,
cu veninul Adevărului Absolut al Minciunii,
făurit la masa Creației,
de un Dumnezeu ce avea nevoie,
de puțină adrenalină,
fiindcă nu s-au inventat pe vremea aceea,
sporturile extreme.

20) Zori extenuați

Noaptea de cristal,
se sparge-n lacrima Clepsidrei,
al cărei Timp,
se scurge pe fața unei Zile,
a Sacrificiului ritualic,
dintre Întuneric și Lumină.

Zorii extenuați,
de pretențiile noilor Orizonturi,
ce-și luminează trecuturile,
vor să plece cât mai curând,
din calea Destinului.

21) Pe Gazon

Iarba secerată a Vieților și Fericirilor,
a fost denumită,
de Dumnezeul Societății de Consum,
ca fiind Gazon,
pentru ca pașii lui să calce cât mai comod,
peste capetele umilite ale sclavilor moderni,
ai Viselor deșarte.

Gazonul a devenit literă de lege,
și astfel s-a născut,
Morala sănătoasă a Iluziilor Vieții.

Cine calcă pe Gazonul lui Dumnezeu,
trebuie condamnat și executat,
fiindcă Gazonul trebuie doar întreținut,
de cei mulți și aparent banal de proști,
ce-și apleacă capetele,
pentru ca Gazonul să fie îndeajuns de moale,
în Lumea Deșertăciunii.

22) La ghereta Prostiei

Vieți irosite-n târgurile de Clipe,
unde Deșertăciunea-și cumpără,
hrana zilnică de pe taraba Inexplicabilului,
care-i mulțumește,
pentru fiecare Iluzie a Vieții în parte,
pe care i-o plătește acestuia.

La ghereta Prostiei se fac cozi uriașe,
fiindcă se vând Promisiuni,
care nu s-au mai găsit de ceva vreme,
de când carul care le aducea,
a rămas fără boii,
care să-i tragă la jugul,
Societății de Consum,
dar curând,
s-au găsit alții,
prin anunțurile publicitare ale Ignoranței,
ce apar pe pereții unor Biserici,
din Sufletele stoarse de Speranțe,
pe care și Moartea refuză uneori să le primească,
motivând că încă nu și-au însușit lecțiile Existenței.

23) Cuvinte drogate

Cânepa zăpezilor,
ce îngheață cearcănele Viitorului,
se vinde în buchete de Aspirații și Respirații,
la colțurile străzilor Sevrajului cu Morții.

Cuvinte drogate,
se oferă voluntar,
să te îmbie la bordelul Zânelor Zilelor acide,
care erodează trupurile palide ale Viselor,
până la ultima lor Clipă de Iluzii ale Vieții,
ca mai apoi să le arunce din nou în stradă,
fără nici o remușcare.

24) Pe aripile Viitorului

Raze abisale de Înțelepciune,
pătrund printre valurile țărmurilor,
dintre Lumină și Întuneric,
scrijelind cu vuietul lor,
existența unor Clipe de Stele,
ce-au murit mai demult decât Lumea,
dar pot fi văzute aici,
în inimile Conștiințelor noastre,
care s-au născut,
spre a se nărui,
odată cu eternitățile lor,
duse pe aripile Viitorului,
la nesfârșit,
sfidând legile fizice ale Existenței,
care crede că ne poate încătușa cu Moartea.

25) Fractalii Sufletelor

Dumnezeu s-a certat cu Existența,
ca la ușa cortului,
atunci când aceasta,
a pomenit de Înțelepciune,
fiindcă dorea,
ca Sufletele să se raporteze,
la Adevărul Absolut,
care ne-ar fi dat,
libertatea armoniei Fractalilor Sufletelor noastre,
care se completează,
unii pe alții,
prin perfecțiunea Caracteristicilor,
ajungând să concureze imaginea Divinității,
în propria ei Oglindă a Frumosului și Fericirii.

De aceea a fost necesară introducerea,
Societății de Consum a Viciilor,
prin mediocrele și insultătoarele,
Iluzii ale Vieții.

26) Orizontul noilor generații

Alpiniștii Gândurilor,
atunci când ajung,
la o anumită altitudine și atitudine,
se feresc să cadă,
în crevasele înghețate,
de primitivism și dogme,
ale Privirilor,
ce-i pot ucide instantaneu,
cu hăurile de neimaginat,
care li se deschid Minților,
de către Societatea de Consumat Vise Deșarte,
pe muntele sfânt al Nimicniciei,
al cărui vârf,
se înalță în fiecare zi,
devenind Orizontul noilor generații,
de atrofiați cerebrali,
ce-și doresc întreaga lor viață,
să-l cucerească.

27) Maluri roase

Râuri aride de sudoare,
curg prin ridurile reci și impersonale,
ale Conștiinței,
care abia mai înoată,
printre curenții neiertători,
ai Luminii Divine,
ce nu poate face nici un compromis,
câne e vorba de Adevărul Absolut,
ale cărui rădăcini,
ies din când în când la suprafața,
malurilor roase ale Întâmplărilor.

28) La cabinetul stomatologic

Dinții cariați ai Clipelor,
stau gata să cadă,
prin podurile Cunoașterilor,
fiindcă nu mai pot mușca,
din carnea sordidă a Prezentului,
nici măcar o simplă înghițitură de Moarte,
fără ca să simtă,
durerile reci și insalubre ale Iluziilor Vieții,
ale căror nervi,
ar trebui scoși,
de un dentist mai bun decât Timpul,
care promite că îi va elimina,
dar nu face mai nimic,
de când a născut Lumea,
Societățile de Consumat Vieți,
cu care-i ocupă zilnic cabinetul stomatologic,
bârfind despre noi și noi nașteri,
de Vise Deșarte.

29) Pe străzile irosite

Stadioane de Lacrimi arhipline de Speranțe,
se revarsă pe străzile irosite de Tinerețe,
la jocurile olimpice ale Adevărului Absolut,
unde Fericirea pare să fi pierdut mereu,
partida cu Suferința,
iar Norocul,
a fost mereu bănuit de înșelăciune,
fiindcă în calitatea lui de arbitru,
nu ar fi alocat corect,
pedepsele necesare,
nechibzuitelor Zile,
ce par că ar fi trișat,
la Scorul obținut de către Destin,
în prelungirile preliminare ale Morții.

30) Pe schele

Schelele guralive și alunecoase,
ale Anilor,
aleargă grăbite,
să prindă trenul Clipei,
când vor termina,
construcția Bisericii Conștiinței,
pe care o îmbrățișează,
cu toată căldura lor,
până în vârful turlei Adevărului Absolut,
neștiind că cei care lucrează,
la edificiul Cunoașterii,
purtând bocancii slinoși și duri,
grei și impersonali ai Deșertăciunii,
alături de care cară cărămizi de Suferințe,
și Sacrificii umane,
sunt Iluziile Vieții.

31) La Farmacia de Amăgiri

Mânerele vechilor uși,
ale Societății de Consum,
ar trebui schimbate,
spun Zilele îmbălsămate ale Viitorului,
care nu mai vor să treacă,
pe sub streașinile unor Priviri,
abătute și bătute de Soartă,
la Farmacia de Amăgiri,
cu miros puternic,
de dezinfectant al Promisiunilor,
vândute vrac,
de către Existență,
la preț de suvenir,
Cimitirelor de Cuvinte.

32) Treptele Cunoașterii

Dumnezeu ar trebui să repare scările Conștiințelor,
care urcă sau coboară,
spre Paradis sau Infern,
fiindcă unii sfinți ai Speranțelor,
au început să se împiedice,
căzând zgomotos,
cu toate notele lor sfinte,
primite conștiincios,
prin Mănăstirile Iluziilor Vieții,
ce au căzut lovindu-se,
exact în partea opusă a Bunăstării,
și al Stomacului plin de dulcegăriile,
Rugăciunilor,
care nu pot înțelege,
de ce nu a pus Moartea o atenționare,
pe derdelușul Adevărului Absolut,
pe care alunecă,
Treptele Cunoașterii.

33) Firimituri de Zâmbete

Vrăbiile Orelor,
ciugulesc din palmele bătătorite ale Zilei,
câteva frimituri de Zâmbete,
pentru a prinde puteri,
ca să poată zbura,
peste întinderile întunecate ale unui Trecut,
ce nu s-a spovedit niciodată Prezentului,
știind câte Păcate de Clipe,
duce în rucsacul Deșertăciunilor,
ce nu pot fi învinse,
nici măcar de propria lor Lume,
a Cunoașterii Binelui și Răului.

34) Instanțe de Judecată

Cetăți de Cuvinte,
așteaptă să fie cucerite,
pe câțiva arginți bisericoși,
în bordelurile Iluziilor Vieții,
care se vând Groazei,
mai ieftin decât costă Pașii,
cu Tălpi de Fericiri prelucrate,
de Instanțele de Judecată ale Destinului,
îndeajuns de groase,
ca să nu tragă Frigul,
la măseaua de minte,
care a cam început să doară,
când și-a pus întrebarea existențială,
dacă merită să votezi cu Dumnezeu,
și de data aceasta,
chiar dacă schimbarea promisă mereu,
este să nu se schimbe Nimic,
în legislația concretă a Morții.

35) Impersonal

Fără Străinul din noi,
care este Subconștientul Eternității Clipei,
în care ne aflăm fiecare,
și care ne relaționează și raportează,
la Adevărul Absolut al Universului,
Lumea ar fi căzut pradă,
în totalitate,
Liberului Arbitru al Iluziilor Vieții,
devenind un Infern necognoscibil,
fiindcă Conștiința,
ar fi devenit o Cunoaștere trucată a Impersonalului,
iar Binele și Răul,
două repere care s-ar fi neglijat una pe alta,
într-atât încât,
Închisoarea Libertății,
ar fi devenit literă de lege,
în fiecare ungher al Existenței.

36) Descompuse și compuse

Rădăcinile Zorilor încep să apară descoperite,
de țărâna firavă a Nopții,
care le-a îmbrăcat cu mantaua,
Misterului,
pentru a deveni,
Adevărul care va naște Ziua,
atâtor baliverne descompuse și compuse,
la mesele părăsite ale Conștiințelor,
plecate la scăldat,
pentru a înota în apele tulburi,
ale Creației,
care a ajuns să stea la coadă,
pentru a cumpăra câteva firimituri,
de Lumină Divină,
pe care să o împartă,
bisericilor obscure ale Umbrelor.

37) Animale de Virgule

Clovnii bordelurilor de lux ale Conștiințelor,
au început să fabrice Cuvinte la preț de chilipir,
cu vopsea ieftină,
care se scorojește la primul surâs,
care le atinge,
fără să uite însă,
a le echipa cu cască solidă de protecție,
în cazul că le va da cineva,
în capetele tari și boante ale Înțelesurilor obscene,
cu un târnăcop al Moralei,
care scotocește cât mai adânc în măruntaiele,
animalelor de Virgule,
fiindcă este maestră,
în arta haruspiciilor,
ghicind de fiecare dată,
în palma ridată a Morții,
numărul Sufletelor însetate,
ce vor bea din căușul ei,
știind că acestor Cuvinte,
nu le lipsesc,
nici cizmele de cauciuc ale Gândurilor,
prin mocirla cărora vor evolua,
pe scenele irosite ale Vieților,
când vor fi nevoite să desfunde chiuvetele Viselor,
în care acestea,
se vor spăla pe mâini,
de Viitor, Prezent dar mai ales de Trecut.

38) Ce este Libertatea

Când Conștiințele,
 Iluziilor Vieții,
au fost întrebate,
 ce este Libertatea?,
- Cum nu știți?,
a venit răspunsul prompt,
- Priviți!

Apoi acestea,
 au scos armate întregi,
 de Colți apocaliptici nucleari,
ce pot distruge Lumea,
sfâșiindu-i Destinul,
 în câteva Clipe sparte,
de cioburile Deșertăciunii,
cu care oricine,
își poate tăia venele Speranțelor,
în mod democratic,
indiferent de Religia Promisiunilor,
din care face parte.

39) Răgușit

Creația ne-a clădit,
 spre a fi prova corăbiei Vieții,
ce taie Oceanul Conștiinței,
în două inimi albe,
imaculate și diafane,
 de valuri Sentimentale,
ce vor bate diferit,
în eternitățile Clipelor,
divorțate ale Destinului,
Moartea.

Doar aripile frânte,
 ale unor pescăruși ai Amintirilor,
vor mai striga răgușit,
pe vapoarele unor noi Existențe,
Regretele lor.

40) Însingurată și tristă

Cum am reuși să învingem armura Destinului,
dacă Clipele noastre de Zale,
pe care ar fi trebuit să le îmbrăcăm,
au fost alungate de către Iluziile Vieții?

Cine a încercat să le ia vreodată urma ?,
dincolo de Orizontul Deșertăciunii,
după care au dispărut,
lăsând în urma lor,
Moartea însingurată și tristă.

41) Toaleta Existenței

Aud cum se zbate,
Respirația Tăcerii,
să supraviețuiască Apocalipsei,
ascunsă în baloanele de săpun,
din toaleta Existenței,
pentru a se putea spăla cu ea,
pe părul plin de stele căzătoare,
a Eternităților,
care vor să cuprindă întreg bustul Nesfârșitului,
fără să observe că acesta,
le are țintite,
la cureaua Inefabilului,
care e lagată de câinii văduvi ai Speranțelor,
ce trag pe zăpada neagră și năclăioasă,
de atâtea Vorbe-n Vânt,
săniile unor Vise,
ale Morții.

42) Biserica Stadionului

Patimi de șindrilă,
se scurg,
pe acoperișurile unor Certuri incendiate,
de Apusul costeliv cu surâs grav,
care le amenință,
că vor rămâne sub Cerul Sufletului Liber,
dacă nu respectă,
modul civilizat de conviețuire,
cu Deșertăciunea,
care le-a reclamat,
la Biserica Stadionului,
unor sfinți arbitri,
care s-au lăsat de băutură,
pentru a fi pictați pe icoanele Absurdului,
atunci când favorizează,
echipa de Stele ascunse,
pe epoleții Lui Dumnezeu.

43) Plasă de Libertate

Zaruri aruncate-n Zodii,
cad pe numerele Morții,
de fiecare dată,
când sunt prinse-n pălmile noduroase ale Destinului,
care le întocmește proces-verbal de contravenție,
fiindcă,
Zodiacul Adevărului Absolut,
este dușmanul poporului de Absurdități,
cel ales de Dumnezeu,
să creadă doar în Iluzia Vieții de Apoi,
din care să-și construiască,
casă de Cunoaștere,
masă de Înțelepciune,
și gard de Conștiință,
cu plasă de Libertate.

44) Patrafire de Promisiuni

La farmaciile Pocăinței,
se dau medicamente pentru abstinență la Înțelepciune,
de când Dumnezeu a dat lege scrisă-n Biblii,
să nu se mai poarte Inteligențe,
pe frunțile încrețite de riduri străvechi,
ale Credințelor,
ci doar patrafire de Promisiuni,
Goale și Nedeocheate încă,
împletite-n rugăciuni de către Umilințe,
care mai apoi,
pot fi ținute-n cofrajele de ouă ale Credinței,
ca să nu se spargă,
și să le de-a gălbenușurile Patimilor,
și albușul Obsecenitățlor pe dinafară,
încât să poată prepara Sfinții Părinți ai Deșertăciunii,
omleta Păcatelor firești și pământești,
cu care să se hrănească Fericirea.

45) Cioburile Oglinzilor de Suflete

Albinele bete de nectarul Adevărului,
adept al Acelor Conștiinței,
înțeapă atunci când nu sunt lăsate,
să culeagă mierea stupului Cunoașterii,
au fost drogate cu macii roșii ai unei Iubiri,
pe care a părăsit-o până și Absurdul,
fiindcă n-a reușit să creadă vreodată,
în Minciuna Adevărului Absolut,
care este absolută,
însingurată, pustie și la fel de abătută,
precum Realitatea,
din această Lume a Oglinzilor paralele,
unde Clipele au devenit de dinaintea Timpului,
simple umbre ale unei Realități,
pe care nu o vom trăi vreodată,
la intensitatea și valoarea ei adevărată,
fiindcă suntem obligați să ne hrănim,
cu cioburile Oglinzilor de Suflete,
pentru a ne tăia venele Existenței,
de dorul Morții.

46) Publicitate prin Biserici

De ce trebuie să-și facă Dumnezeu,
publicitate prin Biserici?

Nu mai bine îi făcea pe oameni,
îndeajunși de buni și religioși,
pentru a înlătura piața neagră a Evenimentelor,
prin care este vrăjită Societatea de Consumat Proști,
să mănânce cât mai multe Iluzii ale Vieții,
pentru a intra în Moarte,
cât mai sătui de Regimurile Păcatelor,
și costelivi,
de Fericirea,
care nu vrea să le hrănească,
oasele Clipelor Dezbrăcate de orice conținut,
fiindcă nu poate înțelege,
cât de mult poate să învingă,
Absurdul.

47) Cântec de Sirenă

Păsările Cuvintelor,
nu mai ciripesc Existența,
fiindcă s-au îmbolnăvit,
de Gripa Aviară a Trecutului,
unde au admirat Crima şi Tortura,
unor Destine infractoare,
care nu le mai permite să se admire,
în Oglinda unui Prezent,
care să le transforme,
în Umbrele unui Cântec de Sirenă,
ce se aude doar pe cioburile sparte ale Destinului,
care și-a făcut din el,
armele letale împotriva Sângelui unei Istorii,
care a fost infectată,
cu Turbarea Adevărului Absolut,
ce nu va accepta niciodată,
Compromisul,
care nu o va recunoaște,
Niciodată.

48) Cu adevărat

Pereți groși de Existență,
se surpă peste Timpul pasager,
al Norocului.

Cai de Vise nepotcoviți,
cu Potcoavele Fericirii,
se lovesc de stâncile Absurdului,
până ies Scânteile facerii unei Lumi,
pe care Nimeni,
nu o va călca vreodată,
cu adevărat,
spre a fi pusă pe peretele unui Altar,
al Împlinirii.

49) Pat stelar

Care Rost poate fi cumpărat de Lume,
pe banii Deșertăciunii,
care și-a făcut Timpi tâmpi și Spații ponosite,
în casa părăsită a Existenței,
de propriul ei sine?

Lumânări ale Societății de Consum,
ard Lacrimile Neputinței,
unei Fericiri,
de a se ridica din patul stelar,
al Minciunilor,
unei întregi Galaxii,
de Cuvinte Goale,
din revistele pornografice,
ale unui Dumnezeu,
obscen,
cu propriul Sine.

50) Stâlpul Infamiei

Umbrele de Virgule,
ning peste cadavrele unor Întrebări incomode,
din Cerul unui Cuvânt,
vândut pe taraba rece și impersonală,
a Desfrâului unui Timp,
pentru care Moartea,
a devenit,
o amantă ireproșabilă care știe să calce,
pe calea însingurată a Succesului,
toate Veștile retardate,
de la picioarele Clipei,
desfigurate și impersonale,
care leagă Adevărul de Stâlpul Infamiei,
unui Dumnezeu,
care și-a făcut din Existență,
aripi de tinichea,
pe care să o poarte,
sunând din clopotele Deznădejdii,
Viața.
.

51) Numai Moarte

Între Conștiință și Elocință,
Înțelepciunea,
devine arta,
de a învăța,
să-ți trăiești Moartea,
de fiecare zi,
pe care o șifonăm,
cu aromele Gusturilor,
încât pare a fi Strălucire,
Fericire,
Împlinire,
numai Moarte,
nu.

52) Melc

Cine poate număra,
câte rădăcini are,
Trecutul propriului său sine,
pe care-l duce,
în spatele Clipei,
care l-a născut,
melc,
ce-ar vrea,
să învingă toate Frustrările,
la alergare?,
pe stadionul ponosit,
al unei Vieți,
ce-abia își mai duce suflarea,
sprijinită de bastonul unui Timp,
pentru care plătește chirie exagerat de mare,
Morții.

53) Inteligență

Fiecare Concept,
are caloriferul său de Gânduri,
pe care poți să-l dai mai încet sau mai tare,
să te încălzească sau dimpotrivă,
după dorință,
în funcție de agentul termic al Cunoașterii,
livrat cu parcimonie,
de Inteligență,
fără a reuși vreodată,
să o faci responsabilă de Sensul Existenței,
unei Lumi,
care nici ea nu știe,
pe ce cărări umbrite de Iluziile Vieții,
să o mai apuce.

54) Progres

Meandre descompuse de Greșeli,
călăuzesc pașii neciopliți,
ai Progresului,
care și-a pierdut,
Tălpile de ceară,
ale Învingătorului,
și se târăște,
cu unghiile Înțelesurilor,
din ce în ce mai însângerate,
de înțepăturile unor spini ai Conștiinței,
ce nu poate accepta,
evoluția bordelului de Vise,
denumit pompos,
Societate de Consum.

55) Să o mărite

Cât de ridicolă poate fi Lumea,
când se crede fată mare,
în casa Timpului bătrân și costeliv,
ce-abia așteaptă să o mărite,
cu Hanul Minciunilor,
din Târgul Absurdului,
unde trag Clipele obosite,
să mai bea câte un pahar de Uitare,
după ce au căutat cu disperare,
câte o Naștere,
pe care să i-o nășească,
Destinului.

56) Gerul aprig al Înțelesurilor

E iarnă grea,
pe Ferestrele Viselor încremenite,
de Gerul aprig al Înțelesurilor,
nelăsându-le să vadă mai departe,
de florile de gheață ale Morții,
pe care le taie grijuliu,
legându-le în buchete,
spre a fi duse la vânzare,
în Piața Iluziilor Vieții,
spre a fi vândute,
ca dătătoare de Viață îndelungată,
și Fericire,
iar atunci când se topesc,
devin Moaștele Apei sfințite,
a Bisericilor,
din Sufletele pustiite,
de atât de mult deșert,
al Împlinirii.

57) Depresia Existenței

Aripi făcătoare de minuni,
străjuiesc ochii Îngerilor,
unei Clipe,
din vâltoarea râurilor de Înțelesuri,
care spală fața Lacrimii,
unei Iubiri,
care s-a înecat în Depresia,
Existenței,
ce nu putea să-i înțeleagă,
lipsa de interes,
față de Adevărul Absolut,
care i-a dat naștere,
într-un Moment a cărui Cumpănă,
a lipsit cu desăvârșire,
de la Fântâna căldurii unui Suflet.

58) Nașteri mutilate și diforme

Resturi frugale și triviale de Cuvinte,
murdăresc gazonul propaspăt tăiat al Viselor,
pe care se va juca,
partida amicală dintre Viață și Moarte,
după ce Gongul coafat al Fericirii,
va suna din goarna Iluziilor Vieții,
Nașterile mutilate și diforme,
ale Sentimentelor,
de Sângele Clipelor scurs,
pe caldarâmul țepilor,
plini de suferințe,
ale Mântuitorilor din echipa câștigătoare,
ce vor da autografe,
Deșertăciunii.

59) Vene astrale

Fiecare viperă a Logicii,
are propria piatră filosofală a Gândirii,
sub care se ascunde,
pentru a lua,
pe nepregătite,
Existența,
atunci când o va mușca,
de Eternitate,
injectându-i veninul unei Clipe,
care-i va difuza imediat,
otrava Timpului,
prin venele astrale,
care n-au cunoscut până atunci,
Senectutea unor Amintiri.

60) Gardurile Fricii

Blănuri de Aspriraţii şi Respiraţii,
stau întinse,
pe gardurile roase şi putrezite ale Fricii,
ce nu vrea să-şi vândă,
parcela aceasta de Lume,
Fericirii,
până când Timpul,
nu-i va plăti Clipele restante,
la întreţinerea Societăţii de Consum,
care,
susţine ea,
i-ar fi consumat,
mai multă Apă a Vieţii trăite degeaba,
decât era scris în contractul,
bătut în cuie,
pe crucile Mântuitorilor de Idei,
ale Iluziilor Vieţii.

61) Oglinda Existenței adevăratei Realități

Birjarii zeloși ai Înjuraturilor,
pocnesc din bicele Cuvintelor,
pentru ca Gerul Conștiinței,
din privirile Cailor de Gânduri,
să înțeleagă,
că mai au de tras,
birja Existenței,
până la strada întunecată a Morții,
unde vor coborî victorioase și fericite,
Iluziile Vieții,
care și de data aceasta,
își vor plăti călătoria pe Datoria,
pe care nu o vor achita-o niciodată,
magnatului Dumnezeu,
căruia îi aparține,
toate câte suntși n-au mai fost,
reflectate în Oglinda Existenței,
adevăratei Realități,
a cărei umbră,
suntem noi.

62) Taxe mai mari

Paturile de piatră neșlefuită,
ale Dorințelor,
au rămas reci și neîncălzite,
de Soarta,
Societății de Consum,
care le-a vândut Bordelului de Legi și Morale,
ce-au achiziționat,
întreg teritoriul Înțelepciunii,
ce a sărăcit pe zi ce trece,
având de plătit taxe din ce în ce mai mari,
Iluziilor Vieții.

63) Orgolii mângâiate

Cozile topoarelor de Legi,
care sfarmă stâncile Destinelor,
au devenit mai lucioase-n Priviri,
după ce au fost pălmuite,
de salahorii Existenței,
care vor să le facă,
să vorbească mai politicos,
cu Suferința,
după ce le-au mângâiat Orgoliile,
de a tăia în carnea vie a Lacrimii,
unei istorii,
ce pare a nu-și reveni,
din stupoarea pe care o are,
uitându-se în Oglinda Adevărului Absolut,
care-i arată adevărata ei fizionomie,
descărnată și hulpavă,
de sperietoare,
bună de purtat la parada dedicată,
Spaimei.

64) La sărbătoarea Morții

Nici cimentul Amintirilor,
nu se mai întărește,
pe monumentul funerar al Fericirii,
pe care scrie cu literele Clipelor părăsite,
cernite și evlavioase,
un , “Mi-e Dor”,
din care ning fulgii reci și sinceri,
ai Durerii,
îngroșând zăpada înegrită a Fericirii,
de furnalele inconștiente ale Moralei,
care ard Cuvintele,
pentru a le preface în scrum de Înțelesuri,
din care se vor înfrupta Târgurile Deșertăciunilor,
la sărbătoarea Morții.

65) Ziua de naștere a Morții

Cezari de Întrebări,
sfătoși dar plini de emfază,
iau cuțitul Verbelor,
în mâinile împodobite de Cratime,
pentru a tăia tortul descompus al Sincerității,
ornat cu măiestrie,
de Iluziile Vieții,
pentru a celebra ziua de naștere a Morții,
care tocmai împlinise o Eternitate,
de când a dat viață Timpului,
care nu i-a numărat niciodată suma Zilelor,
pe care le are de plătit,
Existenței,
care o aprovizionează,
cu Vieți.

66) Pe tărâmul Eternității

La orgiile Vocilor,
ce preaslăvesc Societățile de Consumat Destine,
se ivesc,
printre Orgolii absurde,
și Minciuni poleite cu sclipici de Adevăr,
sau Zâmbete șăgalnice și false,
ascunse pe sub fețele de masă ale Justiției,
cea oarbă și neajutorată,
care și-a scos certificat de handicap,
pentru a primi din partea Statului încornorat,
permis de liberă trecere,
în Bordelul cu nume de Politică,
frecventat de cei mai slinoși și nespălați Ani,
proprietari de tunele,
ale căror Lumini false și machiate,
ademenesc Orele Patimilor,
Minutele Pasiunilor și Secundele Fericirilor,
să intre,
pentru a le traversa prin subteranele Existenței,
direct pe tărâmul Eternității,
care nu mai are nevoie de ele.

67) Spre Eternitatea Împlinirii

Zorii evlavioși,
ai Cerului din Sufletele,
Străinului Subconștient din noi,
se ridică deasupra Luminii Divine,
care ne împărățește Calea,
spre Eternitatea Împlinirii,
în timp ce Iluziile Vieții,
ne anunță o nouă zi,
de Nimicuri cu sânge de plumb,
pe care va trebui să le ridicăm,
de parcă ar trece mai mult,
de o Infinitate de Ani.

68) Morgi de Cuvinte

Libertatea ruginită a Gratiilor,
se desfată în soarele arzător,
al Iluziilor Vieții,
pentru a ne învăța democrația biciului,
care cade obosit și abătut,
de atâte bătăi de Inimă,
care cocoșează Destinele Societății de Consum,
spre a fi acceptate ca delicatese de lux,
de către Morgile de Cuvinte,
unde se fac zi și noapte,
disecții de Clipe,
pentru prelevarea organelor,
Eternităților din ele.

69) Vrea să deschidă

Zâmbete de ceară,
topesc lumânările Întrebărilor,
ce ard,
Teama lăuntrică,
a Speranței,
gârbovită și neajutorată,
când vrea să deschidă,
porțile mari și grele,
forjate din plumbul unor Nori de Înțelesuri,
ce-au adus furtuna Zilelor,
care-au tunat și fulgerat,
împotriva Anilor,
cu priviri sticloase,
sparte în cele din urmă,
de către o Secundă tocmită de Destin,
spre a nu lăsa ca Timpul,
să-și facă toate mendrele,
în împărăția,
Duhului Sfânt,
al Străinului Subconștient din noi.

70) Zile de Pălmi

Draperiile Zilelor de Pălmi,
muncite și ridate,
sunt trase peste fețele Ferestrei unor Gânduri,
pe care se preling,
stropii uscați și deșertici ai unei Lacrimi,
pe oceanul căreia înoată Fericirea,
au fost scoase la vânzare,
de către un Destin prea sărac,
ca să le mai poată întreține,
Orgoliile de a înfrunta Veșnicia,
tocmai în inimile Târgurilor,
unde Străinii Subconștientului din noi,
țin legătura cu Universul astral,
al Eliberării de povara istovitoare,
a Iluziilor Vieții.

71) La Moaştele Apusului însângerat

Arendaşii Fericirilor,
se înghesuie la Biserica Tuturor Sfinţilor de Clipe,
care se ceartă între ei,
pentru un loc fruntaş,
la Moaştele Apusului însângerat,
de coroana de spini ai Iubirii,
înfiptă cu nesaţ,
în creştetul Timpului neiertător,
pe care vor să le sărute,
cu întâietatea unei Existenţe,
care încă şu şi-a plătit biletul de intrare,
în catedrala,
Patimilor şi Pătimirilor acestei Lumi,
a Vieţii datoare Morţii,
cu toate Zilele ei.

72) Patimi și Pasiuni lugubre

În Armata Contemplărilor,
au ajuns,
să se vândă Stelele Zodiilor degeaba,
de pe Epoleții Zilelor,
care nu mai vor grade de căldură sufletească,
și nici Ierarhii sfătoase și bisericoase,
care să le coase limbile amuțite,
de Prețurile care se pun,
pe niște amărâte de Libertăți,
supuse dar viclene,
care vor să înșele mereu,
vigilența funerară a Democrației,
pentru care s-au purtat atâtea războaie,
de Patimi și Pasiuni lugubre,
spre Binele acestei Lumi,
după cum ne spune Moartea.

73) Decepție

Șenile groase și grele de Evenimente,
lovesc Lumea plictisită,
de atâtea Iluzii ale Vieții,
cu mănușile de box ale Inerției,
pe care plutește Cerul unei Vieți,
ale cărui Stele Zodiacale,
s-au năruit,
încă de la nașterea plumbuită,
a norilor de Cuvinte,
care brăzdează Orizontul de necuprins,
al Decepției.

74) Băncile de Credit ale Zilelor

Vârcolacii Anilor,
se pregătesc de pelerinaj,
la sfintele moaște ale unui Destin,
care a făcut minuni în Lumea Iluziilor Vieții,
călcând pe Gazonul Societății de Consum,
tuns proaspăt de Dumnezeu,
sub acoperământul sfânt,
al Băncilor de Credit ale Zilelor,
ascunse și ele sub acoperirea,
unor Fericiri Îndoielnice,
despre care se zvonește,
că ar lucra la serviciile secrete ale Raiului,
care sunt unele dintre cele mai performante din Univers,
după cele ale Iadului,
fără să lase urme,
pe Cerul înnegurat,
al Sufletelor.

75) O firimitură de aer

La magazinul de Perdele,
care vor să ascundă,
afacerile necurate ale Ferestrelor cu Zilele,
vin Dalmațienii Gândurilor,
răstignite de Pustietatea Înțelesurilor,
să mai agonisească,
căte o firimitură de aer proaspăt,
al unei Clipe,
ce va exista,
pe Fereastra care,
probabil,
se va deschide undeva-cândva,
unor Întrebări,
ale căror răspunsuri,
vor consta în Iubire.

76) Prin naştere

Absolut totul pe această Lume,
prin naştere,
devine datornic,
şi condamnat fără drept de apel,
Necesităţilor,
care-l duc voiase spre Moarte,
cerându-i pe parcursul drumului,
în fiecare zi lăsată de Creator,
banii de Viaţă,
ce trebuie munciţi,
cu sudoarea Frunţilor,
Destinelor fiecărora,
pentru a primi iluzoria,
Libertate,
de a privi,
pe fereastra vagonului de marfă,
al Fericirii Abuzive,
Deşertăciunea.

77) Fum negru și greu

Cetăți ruinate de Vorbe-n Vânt,
sunt prinse-n pumnii Existenței,
prin care se răsfiră Apocalipsa Creației,
de Fum negru și greu,
al Conștiinței,
ce cade peste coșurile de nuiele amare,
ce-au fost folosite ca bice,
pe spinările Societăților de Consum,
de către Democrația Morții.

Doar palele reci și sinistre,
ale morilor de vânzări și cumpărări Vieți,
mai macină carnea proaspătă,
a Suferinței,
desprinsă de pe oasele Cuvintelor despletite,
din paginile publicitare ale Iadului,
ce-au rămas albe la față,
de tortura pe care o practică,
sfințenia Politicilor profund și sincer religioase,
adepte ale unei Religii,
a Fricii și Pumnului,
în Gura Zilelor,
care i-au mai rămas Lumii,
de trăit,
înglodată-n țărâna Datoriilor,
față de Moarte.